

Diumenge 19 de durant l'any / C

Lectura primera

Sv 18,6-9

Lectura del llibre de la Saviesa

Aquella nit de la sortida d'Egipte havia estat anunciada per endavant als nostres pares perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

Salm responsorial

Sl 32,1.12.18-19.20.22 (R.: 12b)

Justos, aclameu el Senyor,
fareu bé de lloar-lo, homes rectes.
Feliç la nació que té el Senyor per Déu,
feliç el poble que ell s'ha escollit per
heretat. R.

els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. R.

R. Feliç el poble que el Senyor s'ha
escollit per heretat.

Tenim posada l'esperança en el Senyor,
auxili nostre i escut que ens protegeix
Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi
mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós.
R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el
veneren,

Lectura segona

He 11,1-2.8-19

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Escriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu, que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar.

Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país. [Els qui parlen així indiquen clarament que busquen una pàtria. I si s'haguessin

referit a la pàtria que ells havien abandonat, no els mancava pas l'avinentesa de tornar-hi. És clar, per tant, que aspiraven a trobar-ne una de millor, una pàtria celestial. Per això Déu no s'averkonyia d'anomenar-se el seu Déu, ja que els tenia preparada una ciutat.

Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, oferí el seu fill Isaac. I era el seu fill únic que oferia, el que havia rebut les promeses. Déu havia dit d'ell: Per Isaac tindràs la descendència que portarà el teu nom. Però Abraham confiava que Déu seria prou poderós per a ressuscitar un mort. Per això recobrà el seu fill, com una prefiguració d'aquesta veritat.]

Evangelí

Lc 12,32-48

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Feu-vos bosses que no s'envelleixin, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les arnes no fan malbé res. On teniu el vostre tresor hi tindreu el vostre cor.

»Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats, que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de noces per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

[Pere li preguntà: «Senyor, aquesta paràbola, la dieu només per a nosaltres o per a tothom?» El Senyor li respongué: «Qui és l'administrador fidel i prudent, a qui l'amo confia el personal de servei perquè els doni a temps l'aliment que els pertoca? Feliç aquell servent si l'amo, quan arriba, troba que ho fa així: us asseguro que li confiarà tots els seus béns. Però si aquell servidor pensava: «El meu amo triga a venir», i començava a pegar els criats i les criades, a menjar, a beure i a embriagar-se, el seu amo tornarà el dia que ell no sospita i a una hora que ell no sap, i el condemnarà a la pena dels traïdors. L'esclau que, coneixent la voluntat del seu amo, no ha preparat o no ha executat allò que l'amo volia, rebrà de valent. Però el qui, sense saber què volia l'amo, ha fet coses que mereixien assots, rebrà més poc. Tothom exigeix molt d'aquells a qui ha donat molt, tothom reclama més d'aquells a qui ha prestat més.»]